

efter. Men hans Venner i Pressen — en Skraalhals som tykke Møller f. Eks. — skreg det op til en Verdensbegivenhed, og Folk gik som sædvanlig i Gyngen. — Jo, Karl May er klog!«

»Naa ja, lad ham nu være, Karsten! . . . Sig mig, er du stadig tilfreds med dit Atelier?«

»Ja, — Lyset er godt. Imorgen bliver jeg færdig med Installeringen, og iovermorgen tager jeg fat.«

»Saa kommer jeg derhen. Ganske bestemt. Jeg vil se dig gøre det første Penselstrøg.«

»Den Naadige skal faa Lov til selv at gøre det. Med højstegen Haand skal du indvie Lærredet. Og saa vil vi for en Gangs Skyld være overtroiske og bede til Guderne, at det maa bringe Held.«

»Sæt dig lidt herhen, min Ven! Du gaar saa urolig omkring,« bad Jytte.

Skumringen voksede. De sad med hinanden i Haanden og smaasnakkede, mens der fra Ovnristens glødende Kokes bredte sig et stærkere og stærkere Brandskær ud over dem og hele Stuen.

Jytte sad lænet til Siden med halvlukkede Øjne og saae ned i Ilden.

»Sig mig engang, Karsten,« sagde hun efter en Pavse. »Tror du, at der i vore Dage er Mennesker, som dør af ulykkelig Kærlighed? Jeg mener ikke, om de i et Anfald af Fortvivlelse eller Jalusi tager Livet af sig. Det læser man jo om hver Dag. Men